

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 508/2021-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Karolom Hynkom, advokátom, Radničné námestie 7/b, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 30 T 126/2015 z 25. januára 2018 a uzneseniam Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To 51/2018 z 18. októbra 2018 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Tdo 50/2019 z 10. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1 Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. a 26. októbra 2020, doplnenou 30. novembra 2020 a 7. januára 2021, domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť týmto súdom na ďalšie konanie, ako aj zakázať im v pokračovaní porušovania týchto práv. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 80 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva nasledovný stav veci:

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) odsúdený pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, ďalej pre pokračovací zločin úverového podvodu z časti dokonaného, z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13

ods. 1 a § 186 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Bol mu uložený trest prepadnutia vecí, ochranný dohľad na tri roky, ako aj ďalšie obmedzenia výrokmi súdu spočívajúcimi v povinnosti oznamovať údaje a skutočnosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody probačnému a mediačnému úradníkovi, ako aj povinnosť nahradiť poškodenému škodu v sume 100 eur, ktorého, ako aj ďalšieho poškodeného odkázal súd na zvyšnú časť náhrady škody v civilnom procese.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom ochrannom dohľade a vo výrokoch vo vzťahu k probačnému a mediačnému úradníkovi a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok ponechal nedotknutý. Súčasne odvolanie sťažovateľa zamietol.

4. O dovolaní sťažovateľa proti rozhodnutiam všeobecných súdov rozhodol najvyšší súd tak, že ho odmietol.

5. Týmto rozhodnutiam trestných súdov predchádzal rozsudok Mestského súdu v Bratislave č. k. 1T 31/1994 z 11. apríla 1995 (ďalej len „rozsudok mestského súdu“), ktorým bol sťažovateľ odsúdený za trestný čin vraždy na 14-ročný nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom z výkonu trestu bol podmiennečne prepustený 6. apríla 2004.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje obdobnými námietkami ako v dovolaní proti rozhodnutiam všeobecných súdov:

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na prejednanie vecí nestranným a nezávislým súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

6.1. Už počas trestného konania napádal sťažovateľ zákonnosť príkazov podľa § 113 a § 114 Trestného poriadku, ktoré vydávali sudcovia pre prípravné konanie okresného súdu (následne to uvádzal v odvolaní aj jeho doplnení a v dovolaní na s. 27 – 28) a taktiež porušenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Sudkyňa rozhodovala o jeho odvolaní – riadnom opravnom prostriedku a súčasne aj o svojom rozhodnutí z prípravného konania, ktoré bolo sťažovateľom napadnuté ako nezákonné. Sudkyňa teda nerozhodovala iba o svojich rozhodnutiach, ktoré vydala v prípravnom konaní, ale rozhodovala aj vo veci samej, najmä o procesnej prípustnosti ďalších dôkazov (znalecké posudky, výsluchy svedkov a pod.), čo sa muselo prejavíť v konečnom rozhodnutí.

6.2. V sťažovateľovej veci rozhodovali teda tí istí sudcovia na viacerých stupňoch, čo nevyhnutne viedlo k situácii, že sami posudzovali ústavnosť a zákonnosť svojich predchádzajúcich rozhodnutí. Takáto situácia znamenala oveľa menšiu efektívnosť kontroly, lebo sťažovateľ predpokladá, že hoci sudcovia svoje prvé rozhodnutia vydávali s najlepším vedomím a svedomím, nemožno od nich očakávať, že následne dospejú k opačným záverom, ktoré boli uvedené v ich prvých rozhodnutiach.

6.3. Procesná nepoužiteľnosť výpovede svedka z 2. septembra 2013, ktorá mohla byť použiteľná iba na začatie trestného stíhania, nie až po vznesení obvinenia. Táto výpoveď nebola vykonaná kontradiktórne a súčasne výpoveď a podstatné tvrdenia svedka boli v rozpore s jeho ďalšími

výpovedami, ktoré boli vykonané až po nimi zabezpečených zvukových záznamoch, a pričom tieto ďalšie výpovede so zvukovými záznamami korešpondujú. Vzhľadom na právny názor uverejnený v zbierke rozhodnutí (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 15/2016) už svedok [REDACTED] nemohol vystupovať v pozícii svedka. Jeho výpoveď nemohla byť zopakovaná.

6.4. V spise takisto nie je časť dôkazov, o ktoré sa opierajú rozhodnutia sudcov pre prípravné konanie a sudcov rozhodujúcich o veci, pričom tieto rozhodnutia mali zásadný vplyv na hodnotenie dôkazov použitých v odsudzujúcom rozsudku, najmä vo výrokoch o vine a treste.

6.5. V spise sa tiež nenachádzajú výpisy o odpočúvaní a záznam z telekomunikačnej prevádzky, ktoré sa tu v čase vydania príkazu mali nachádzať, ktorými odôvodnila Katarína Stanislavská ako sudkyňa pre prípravné konanie 11. novembra 2013 pod sp. zn. OS-TT-V-257-1/2013-Ntt príkaz (predĺženie časovej použiteľnosti príkazu) na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov (sťažovateľa) podľa § 114 Trestného poriadku a súčasne vydala táto sudkyňa príkaz sp. zn. OS-TT-V-258-1/2013-Ntt (predĺženie časovej použiteľnosti príkazu) na sledovanie osoby sťažovateľa. Sťažovateľ sa nemohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom aj podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy.

6.6. Z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplývajú skutkové zistenia, na ktorých je založený rozsudok. Príprava na nespôsobilý pokus nie je trestná, lebo nie je trestný nespôsobilý pokus, čím bolo porušené sťažovateľovo základné právo podľa čl. 49 ústavy. Bolo preukázané, že od začatia trestného konania do vzatia sťažovateľa do väzby sťažovateľ, hoci sledovaný policajtmí, nepripravoval žiaden trestný čin. Trest bol uložený v rozpore so zisteným skutočným stavom. Bolo porušené sťažovateľovo základné právo i podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

II.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru z dôvodu, že rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov v tomto trestnom konaní:

6.7. Počas trestného konania sťažovateľ viackrát podal námietku zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku proti konajúcemu predsedovi senátu okresného súdu Dušanovi Szabovi, ako aj celému senátu, pretože sa vyjadril k napadnutým príkazom vydaných sudcami pre prípravné konanie pred ukončením dokazovania a pred záverečnými rečami tak, že tieto príkazy (na podklade, ktorých boli vyhľadávané, zaisťované a dokumentované dôkazy použité v tomto konaní) považuje za zákonné. Túto skutočnosť sťažovateľ namietal počas celého konania. Vyjadrenie predsedu senátu odznelo na hlavnom pojednávaní 28. júla 2016, nebolo však písomne zaznamenané, ale iba na zvukovom zázname. Ani tu a ani v rozsudku neuviedol sudca dôvody, prečo príkazy považuje za zákonné. Jeho vyjadrenie, že považuje napádané príkazy za zákonné (čo zohľadnil aj pri hodnotení dôkazov, vo výroku o vine a treste v prvostupňovom rozsudku), je v priamom rozpore s vyjadrením odvolacieho aj dovolacieho súdu, že zvukové záznamy získané na základe týchto príkazov považujú oba sudy za nezákonné, a teda potom (hoci sa oba sudy vyhli vyjadreniam na zákonnosť príkazov) vzhľadom na sťažovateľom uvádzané skutočnosti sú aj tieto príkazy vydané v rozpore so zákonom.

6.8. Sudca hodnotil dôkazy pred ukončením dokazovania, čo je preukázané tým, že 15. augusta 2017 rozhodoval na neverejnom zasadnutí uznesením vydaným pod sp. zn. 30T 26/2015 o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby.

6.9. Okresný súd v rozsudku pre rozhodnutie o vine a treste zohľadnil minulé odsúdenie sťažovateľa v bode 6, že „*následne odsúdený pripravuje spáchanie obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pričom ako vyplýva z prepisov zvukových záznamov (pozor z nezákonného dôkazu), je odhodlaný takýto čin spáchať, a to aj sám*“, čím sudca pred ukončením dokazovania celkom jednoznačne prejedikuje sťažovateľovu vinu.

6.10. Sťažovateľ namieta, že okrem práv už uvedených bolo porušené aj jeho právo podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, keďže právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo odsúdenie zahladené, nastáva fikcia neodsúdenia a súdy nemôžu na túto okolnosť prihliadať pri ukladaní trestu v inom konaní a základné právo na súdnu a inú právnu ochranu uvedené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivý proces uvedené v čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru (sťažovateľovi nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkými dôkazmi). Uložený trest je podľa sťažovateľa neprimerane prísny a v rozpore so zisteným skutkovým stavom a s dosiaľ uloženými trestami. V tejto súvislosti poukazuje na informácie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré jednoznačne preukazujú, že predmetné súdne konanie sa v maximálnej miere odkláňa od všetkých doterajších rozhodnutí za uvedený trestný čin, a to nielen v štádiu prípravy či pokusu, ale aj za dokonaný trestný čin. Ide o anomáliu v rámci celého slovenského súdnictva (a podľa doteraz získaných informácií aj v rámci Európy) od existencie predmetného trestného činu v Trestnom zákone. Za uvedené obdobie (2006 – 2019) boli súdmi Slovenskej republiky prejednávané len tri trestné činy prípravy vydieračského únosu, pričom v prvom prípade v roku 2015 bol uložený nepodmienečný trest vo výške šesťdesiat' (60) mesiacov, v druhom prípade bolo v roku 2018 uložený podmienený trest vo výške tridsaťšesť mesiacov (36) a posledný tretí prípad je toto súdne konanie, v ktorom bol uložený trest na doživotie. Ale v žiadnom prípade dokonaného trestného činu vydieračského únosu nebol v Slovenskej republike nikdy uložený trest na doživotie. Najvyšší uložený trest za dokonaný trestný čin podľa § 186 Trestného zákona bol dvadsaťdva rokov (2 x) a dvadsať rokov (1 x), pričom išlo o organizovanú skupinu, ktorej členovia boli v predmetnej veci odsúdení za dokonaný trestný čin vydieračského únosu v jednočinnom súbehu s ďalším pokusom vydieračského únosu, vykonanými so zbraňou násilím a ľst'ou (Okresný súd Nitra sp. zn. 2T 16/2011, 2T 76/2013).

6.11. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že jediný dôkaz, ktorý by aspoň čiastočne logicky vysvetľoval takéto správanie a konanie niektorých sudcov a ďalších orgánov podieľajúcich sa na realizácii tohto prípadu, sa nachádza v spise na čísle listu 5. Je to „*Žiadosť o posúdenie vydania opatrenia podľa § 51 zákona č. 153/2001 Z. z.*“. Bola adresovaná Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a bola podaná s cieľom určenia výnimky z tohto zákona tak, aby výkon všetkých opatrení vykonávali prokurátori odboru osobitného určenia tejto prokuratúry a to (okrem iného) s prihliadnutím na osobu poškodenej, označovanej ako najbohatšej ženy na Slovensku.

6.12. Žiadosti bolo vyhovené a výnimka bola udelená rozhodnutím generálneho prokurátora č. k. XIV-GV 42/2013-3 zo 6. septembra 2013 bez potreby uviesť akékoľvek odôvodnenie. A tak vyšetrovanie neriadil a dozor nad zákonnosťou nevykonával miestne príslušný prokurátor okresnej alebo krajskej prokuratúry, ale od začiatku trestného konania riadil vyšetrovanie a rozhodoval o zákonnosti vykonávaných úkonov prokurátor odboru osobitného určenia generálnej prokuratúry.

Je nezvyklé, aby ani na jeden úkon (okrem výsluchu poškodenej), ani na jedno pojednávanie pred všeobecnými súdmi sa poškodená a jej splnomocnenec nedostavili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu:

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7.1. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

7.2. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

7.3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ním označených práv v ústavnej sťažnosti (základného práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím prvostupňového a odvolacieho súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že dôkaz použitý v trestnom konaní nebol zákonný, ústavný súd poznamenáva, že tieto námietky, tak ako ich formuloval v ústavnej sťažnosti sťažovateľ, predniesol v rovnakom rozsahu aj v dovolaní, o ktorom konal a rozhodoval najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v prípade zistenia zásahu krajského súdu a prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom), a poskytnúť tak týmto právam alebo slobodám ochranu. V tomto prípade tak právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy.

7.4. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

8. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 580/2013 III. ÚS 438/2017).

11. Podľa názoru ústavného súdu aj keď dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku [keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Trestného poriadku], dovolací súd sa ochrane práv sťažovateľa na obhajobu a spravodlivé súdne konanie venoval v takej miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy.

12. K jednotlivým dovolacím dôvodom najvyšší súd po zaujatí stanoviska prokurátora a vyjadrení sťažovateľa k tomuto stanovisku doručeného najvyššiemu súdu 30. augusta 2019 a jeho obhajcu 3. septembra 2019 a 21. januára 2020 v podstatnom na s. 20 až 36 uviedol: «Z prvej vety § 206

ods. 1 Tr. por. vyplýva, že k záveru o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou je potrebný vyšší stupeň pravdepodobnosti, podložený konkrétne zistenými skutočnosťami... Najvyšší súd k tomu dôvodí, že pri odsudzujúcich rozhodnutiach sa akýkoľvek časový interval medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia môže zdať ako neprípustné obmedzenie v uplatňovaní obhajovacích práv konkrétnej osoby, o to viac, ak pri začatí trestného stíhania orgány činné v trestnom konaní disponujú určitou mierou podozrenia smerujúceho k stotožneniu takejto osoby ako páchatel'a. Z uvedeného dôvodu treba veľmi citlivo a prísne individuálne s ohľadom na stav dôkaznej situácie hodnotiť kritérium definované zákonom ako „dostatočne odôvodnený záver“. Pri tomto hodnotení treba mať súčasne na zreteli, že predčasným vznesením obvinenia by mohlo prísť k vážnemu zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, označenej ako obvinenej (mutatis mutandis rozsudok najvyššieho súdu z 27. marca 2018, sp. zn. 2 Tdo 64/2017). Vychádzajúc z obsahu predloženého spisového materiálu, najvyšší súd nezistil žiadne také pochybenie, ktoré by svedčilo v prospech záveru o účelovom oddaľovaní vznesenia obvinenia, čím mali byť zásadným spôsobom porušené obhajovacie práva dovolateľa. V tomto smere možno podotknúť, že k predmetnej otázke sa svojimi rozhodnutiami podrobne vyjadrili oba nižšie konajúce súdy (prvostupňový súd na str. 64-66 a odvolací súd na str. 25-29). Bez potreby opakovania tam uvedenej argumentácie v celej šírke, najvyšší súd len na zvýraznenie poukazuje na tú časť odôvodnenia okresného súdu, v rámci ktorej bolo konštatované, že len na základe oznámenia tretej osoby o možnom páchaní akéhokoľvek trestného činu, hoci aj presne označenou osobou, ktorá má trestnú činnosť páchať, resp. ju už aj spáchala, nie je možné vzniesť osobe obvinenie. Na takýto postup musí byť splnená podmienka, že je „dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba“, pričom takýto záver nemohol vyplývať z operatívneho stretnutia so svedkom [REDAKOVANÉ]. Práve z tohto dôvodu boli po predchádzajúcom začatí trestného stíhania vykonávané ďalšie úkony, aby sa podozrenie vyslovené menovaným svedkom potvrdilo, resp. aby naopak bolo vyvrátené. Aby orgány činné v trestnom konaní mohli dovolateľovi vzniesť obvinenie v súlade so zákonnými kritériami § 206 ods. 1 Tr. por. (po prijatí dostatočne odôvodneného záveru, že sa dopustil inkriminovanej trestnej činnosti), bolo potrebné vo veci najprv vykonať domovú prehliadku, vyhodnotiť zabezpečené zvukové záznamy a vykonať analýzu dátových súborov z elektronických zariadení. Doplnenie dokazovania v danom rozsahu bolo vo veci nanajvyššie potrebné aj s ohľadom na závažnosť stíhanej trestnej činnosti...

Pokiaľ obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvodzuje z nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, k tomu najvyšší súd podotýka, že v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné...

Pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa vyžaduje splnenie podmienky, aby vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý materiálne bol vylúčený v zmysle § 31 Tr. por., avšak o jeho vylúčení sa nerozhodlo postupom v súlade s § 32 Tr. por. (porovnaj napr. s uzneseniami najvyššieho súdu z 11. júna 2019, sp. zn. 2 Tdo 23/2019, alebo z 25. júna 2014, sp. zn. 1 TdoV 15/2013).

... obvinený v priebehu trestného konania postupne „neúspešne“ vznášal námietky zaujatosti nielen voči... sudcom, ale svojou aktivitou z titulu generálnej námietky zaujatosti, opakovane vyvolal delegačné konanie v zmysle § 23 Tr. por., ktoré v dvoch prípadoch skončilo neodňatím veci a v jednom prípade najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu bez meritórneho rozhodnutia. Obvinený namietol zaujatosť sudcu okresného súdu, JUDr. Dušana Szabóa... Menovaný sudca prípisom z 19. augusta 2016 (č. 1. 1984) na túto námietku reagoval tým spôsobom, že sa týka výlučne

procesného postupu súdu, a preto sa o nej v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. konať nebude. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 30. septembra 2016 (č. 1. 2073), v nadväznosti na podanie označené ako „žaloba“ (č. 1. 2049-2056), obvinený v tejto veci vyvolal ďalšie námietkové konanie vo vzťahu k predsedovi ako aj obom členom senátu okresného súdu, odôvodňujúc toto podanie okrem iného na tej istej skutočnosti. Uznesením okresného súdu z 24. októbra 2016, sp. zn. 30 T 126/2015 (č. 1. 2097-2100) v spojení s uznesením krajského súdu z 29. novembra 2016, sp. zn. 3Tos 193/2016 (č. 1. 2200-2202), bolo rozhodnuté, že členovia senátu okresného súdu nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci. Ostatne uvedené podanie obvineného bolo sčasti vyhodnotené aj ako návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Tr. por. a v zmysle toho bolo predložené na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktorý uznesením z 15. decembra 2016, sp. zn. 2 Ndt 25/2016, vec okresnému súdu neodňal (č. 1. 2216-2217). Podaním, ktoré bolo pôvodne doručené najvyššiemu súdu dňa 23. februára 2017 (č. 1. 2297-2319), obvinený vyvolal v poradí druhé delegačné konanie, kde okrem iného opäť namieta okolnosti týkajúce sa hlavného pojednávania zo dňa 28. júla 2016. Najvyšší súd svojím uznesením zo 17. marca 2017, sp. zn. 4 Ndt 5/2017, podľa § 23 ods. 1 Tr. por. neodňal vec okresnému súdu (č. 1. 2326-2327). Zo záverov tohto uznesenia vyplýva, že obvinený svoj návrh na odňatie a prikázanie veci založil „len“ na nesúhlase s postupom súdov. Podaniami zhodne datovanými dňom 9. október 2017 obvinený sám (č. 1. 2537-2548) ako i cestou obhajcu (č. 1. 2535-2536) namieta zaujatosť senátu okresného súdu a tiež senátu krajského súdu, konajúceho vo veci vedenej pod sp. zn. 5Tos 165/2017, ktorú námietku okrem iného zdôvodnil tým, že okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby uznesením z 15. augusta 2017, sp. zn. 30T 126/2015. Okresný súd prípisom zo 16. októbra 2017 (č. 1. 2552) obvinenému oznámil, že o predmetnej námietke konať nebude, lebo sa ňou namieta len postup konajúcich súdov. Časť ostatne uvedených podaní bola okresným súdom vyhodnotená ako návrh na delegáciu, v zmysle čoho došlo k predloženiu spisu na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Ten prípisom z 22. novembra 2017 (č. 1. 2604) vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia s tým, že ide o návrh obvineného založený na tých istých dôvodoch, o ktorých už bolo rozhodnuté, pričom tam uvádzané námietky sa týkajú rozhodovacej činnosti okresného súdu a krajského súdu. V rámci štádia odvolacieho konania krajský súd uznesením z 5. júna 2018, sp. zn. 5Nto/7/2018 (č. 1. 2846-2849), rozhodol, že sudkyňa JUDr. Katarína Stanislavská podľa § 31 ods. 1 Tr. por. nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného. Toto rozhodnutie bolo vydané na základe oznámenia menovanej sudkyne, pričom z jeho odôvodnenia vyplýva, že vydaním dotknutých príkazov v prípravnom konaní JUDr. Katarína Stanislavská neprejudikovala svoje stanovisko o vine, resp. nevine obvineného. Obvinený vzápätí svojím ďalším podaním zo dňa 18. júla 2018 (č. 1. 2993) namieta JUDr. Katarínu Stanislavskú a JUDr. Martina Žovincea v podstate na rovnakom dôvode, že títo sudcovia v prípravnom konaní vydali dotknuté príkazy. Krajský súd uznesením z 24. júla 2018, sp. zn. 3To 51/2018 (č. 1. 3003-3006), v spojení so sťažnostným uznesením krajského súdu z 24. augusta 2018, sp. zn. 3 Nto 5/2018 (č. 1. 3062-3064), podľa § 31 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že JUDr. Katarína Stanislavská nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného. Z odôvodnenia týchto uznesení vyplýva, že JUDr. Martin Žovinec nie je členom senátu 3 To krajského súdu, ktorý rozhoduje o odvolaní obvineného. Pokiaľ ide o jeho pôsobenie v naposledy uvedenom sťažnostnom senáte, k tomu krajský súd uviedol, že JUDr. Martin Žovinec nie je nijakým spôsobom zúčastnený na meritórnom rozhodovaní o odvolaní obvineného, pričom jeho predchádzajúce pôsobenie na okresnom súde, v rámci ktorého rozhodoval v prípravnom konaní v trestnej veci obvineného, ho

nijakým spôsobom nevyklučuje z rozhodovania v danom sťažnostnom konaní. Z uvedeného je zreteľné, že o prevažnej väčšine obvineného námietok zaujatosti, ktoré znovu uplatnil v dovolaní, bolo opakovane rozhodnuté. Najvyšší súd sa so závermi nižšie konajúcich súdov bezvýhradne stotožňuje a vo zvyšnej časti uplatnených námietok dodáva, že obvineným subjektívne pociťovaná zaujatosť, vychádzajúca z nesúhlasu s postupom súdov, s ich hodnotením dôkaznej situácie a v konečnom dôsledku aj s meritórnymi rozhodnutiami, nenaplňa atribúty žiadneho z dôvodov na vylúčenie zákonného sudcu v zmysle § 31 Tr. por.

... o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uvažovať len za situácie, ak napádané rozhodnutie, resp. aj jemu predchádzajúce konanie, je výlučne alebo aspoň v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) založené na dôkaze/dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (k tomu vid' rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Marinescu proti Rumunsku* z 2. februára 2010, č. 36110/03; *Emen proti Turecku* z 26. januára 2010, č. 25585/02; *Al Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu* z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06). Porušenie zákona by teda malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru... V rámci dovolacieho dôvodu... tým pádom najvyšší súd skúma len to či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, boli vykonané zákonným spôsobom. Aktuálne rozoberaným dovolacím dôvodom sa však nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, t. j. spochybňovať rozsah vykonaného dokazovania či spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov vo veci nižšie konajúcimi súdmi. Obvinený opodstatnenosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. odvíja primárne z (6.) procesnej nepoužiteľnosti výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal v konaní vystupovať de facto ako agent. Súčasne z rovnakého dôvodu majú byť dôkazné nepoužiteľné i zvukové záznamy vyhotovované menovaným zo stretnutí, ktoré sa s obvineným uskutočnili v čase, kedy už [REDAKOVANÉ] spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu k predmetnej otázke (R 2/2017), túto však s ohľadom na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nesprávne interpretoval vo svoj prospech. Podľa označeného judikátu. Procesné postavenie agenta (§ 117 Tr. por.) je oproti všeobecnému procesnému postaveniu svedka (§ 127 Tr. por.) osobitné, a to aj napriek tomu, že agent môže byť v trestnom konaní vypočutý ako svedok (§ 177 ods. 11 Tr. por.). Svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatel'om nepodieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov trestných činov... Ak došlo k oznámeniu páchania trestného činu v štádiu prípravy (zločinu) alebo pokusu (úmyselného trestného činu) policii a oznamujúca osoba nebola použitá ako agent na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 až 7 Tr. por. (pričom okrem výnimiek uvedených v § 10 ods. 20 Tr. por. môže byť agentom len príslušník Policajného zboru), nemôže táto osoba, a to ani v rámci spolupráce s políciou, predstierať pokračovanie v páchaní trestného činu na účel usvedčenia ďalšieho páchatel'a, resp. spolupáchatel'a dotknutého činu. Ak k takému postupu došlo, nie je možné výpoveď dotknutej osoby ako svedka vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa predstieraného pokračovania v páchaní trestného činu po oznámení tohto činu policii použiť v trestnom konaní ako dôkaz; nie je možné použiť v trestnom konaní ani ďalšie dôkazy, zabezpečené v súvislosti s činnosťou osoby vo faktickom, nie však právne (procesne) podloženom postavení agenta.

... Okresný súd v tejto súvislosti uviedol (str. 84 rozsudku), že obvinený je z inkriminovanej trestnej činnosti usvedčovaný viacerými dôkazmi, predovšetkým však svedeckou výpoveďou [REDAKOVANÉ].

ktorý získal informácie o pripravovanom únose ešte pred použitím informačno-technických prostriedkov, a teda aj bez použitia informačno-technických prostriedkov by jeho svedecká výpoveď v spojení s ďalšími dôkazmi postačovala na usvedčenie obžalovaného. K zhodnému záveru vo svojom rozhodnutí dospel aj krajský súd (str. 28 a tiež 35-36 uznesenia), ktorý nad rámec uvedenej konštatácie tohto svedka označil za korunného svedka. Najvyšší súd na margo ostatne citovaného judikátu uvádza, že ho nemožno vykladať v tom smere, že by následkom neprocesnej spolupráce svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní mala byť absolútna nepoužiteľnosť výpovede takéhoto svedka. Predmetný judikát hovorí v podstate len toľko, že v trestnom konaní nemožno vychádzať z dôkazov (výpovede, vecných dôkazov, listín a pod.), ktoré takáto osoba zabezpečila od momentu, kedy v rámci spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní bola vo faktickom poňatí využitá ako agent (§ 117 Tr. por.) bez toho, aby na to boli splnené aj zákonné podmienky. Dovtedy získané dôkazy takouto osobou, však uvedenou procesnou nepoužiteľnosťou postihnuté nie sú. Z odôvodnenia napádaného uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa dôsledne riadil znením predmetného judikátu pri hodnotení dôkaznej situácie v inkriminovanom prípade, a to nielen pri svedeckej výpovedi [REDAKOVANÉ], ale aj vo vzťahu k zvukovým záznamom, ktoré menovaný svedok v spolupráci s políciou vyhotovoval z celkovo štyroch monitorovaných stretnutí (dňa 11. októbra 2013, 16. októbra 2013, 12. apríla 2014 a 8. septembra 2014) s obvineným. Odvolací súd pritom aj napriek novo vyplývajúcej dôkaznej situácii, keďže okresný súd zaujal iný právny názor na aplikáciu judikátu R 2/2017 a v nadväznosti na to aj na zákonnosť ním dotknutých dôkazov, nespochybnil záver okresného súdu o preukázaní viny obvineného zo stíhanej trestnej činnosti. K tomu možno na dôvažok podotknúť, že svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 1. júla 2016, čím bol v plnej šírke zaručený jeho kontradiktórny výsluch.

Ďalšou výhradou obvinený... poukázal na možnú neprocesnú manipuláciu s obsahom počítačových zariadení a nosičov dátových informácií, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke.

Dovolací súd k predmetnej námietke považuje za vhodné uviesť, že sa s ňou v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zaoberal nielen okresný súd (str. 88 rozsudku), ale aj krajský súd (str. 32 uznesenia). Najvyšší súd si tam uvedené závery plne osvojuje a odkazuje na ne...»

12.1. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nezákonnosti príkazov vydaných sudcom pre prípravné konanie, na základe ktorých došlo k vyhotoveniu zvukových záznamov zo štyroch (už spomenutých) stretnutí svedka [REDAKOVANÉ] so sťažovateľom, najvyšší súd uviedol:

„... námietka obsahovo nadväzuje na závery konštatované v súvislosti s dôkaznou použiteľnosťou výpovede svedka [REDAKOVANÉ]... Odvolací súd v danej otázke zaujal odlišný právny názor na zákonnosť predmetných zvukových záznamov, keď v odôvodnení napádaného uznesenia jednoznačne poznamenal (str. 28 a 36), že sa nestotožňuje s vyjadrením okresného súdu ohľadom zákonnosti zvukových záznamov zo stretnutí so svedkom [REDAKOVANÉ] s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie 2J uverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR 1/2017. V kontexte uvedeného je predmetná námietka obvineného celkom irelevantná, keďže ňou atakuje zákonnosť dôkazu, ktorý v konečnom dôsledku, pred odvolacím súdom vyslovenú nezákonnosť, nebol vzatý do úvahy pri ustálení jeho viny... a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy.

Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenaplnia zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por...“

12.2. Pokiaľ ide o naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku týkajúceho sa nesprávnej kvalifikácie skutku vymedzeného v bode 5 rozsudku okresného súdu, najvyšší súd po ich opise v závere uviedol: «... *Objektívna stránka trestného činu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Tr. zák. spočíva v kumulatívnom splnení troch podmienok:*

a) zmocní sa iného proti jeho vôli a tým v bránení tejto osobe užívať osobnú slobodu, alebo v unesení iného a zároveň, b) v hrozbe usmrtenia, ujmy na zdraví alebo inej ujmy tejto osobe, c) si páchatel' od unesenej osoby alebo od tretej osoby vynucuje poskytnutie plnenia majetkovej povahy alebo nemajetkovej povahy. Vychádzajúc stricto sensu zo znenia inkriminovaného skutku, má dovolací súd za jednoznačne preukázané, že obvinený svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu (vrátane kvalifikačných znakov tohto trestného činu) v štádiu prípravy. Z formulácie citovaného skutku totiž zreteľne vyplýva, akým konkrétnym spôsobom obvinený vytváral objektívne podmienky v záujme realizácie svojho zámeru - uniesť dieťa a pod hrozbami jeho usmrtenia alebo inej ujmy požadovať výkupné vo výške 300 000 eur od tretej osoby (matky tohto dieťaťa).

...pokiaľ obvinený namieta absenciu následku ako i príčinného vzťahu medzi konaním a následkom, potom táto jeho výhrada je s ohľadom na prípravné štádium trestného činu vydieračského únosu celkom iracionálna. Ako sa už najvyšší súd vyjadril vyššie, totiž príprava vyvoláva zatiaľ len vzdialené nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty trestného činu (R 3/1952). Inými slovami povedané, následok predvídaný skutkovou podstatou dokonaného trestného činu pri príprave absentuje, a to isté platí aj o príčinnej súvislosti.

Na margo námietky týkajúcej sa chýbajúcej subjektívnej stránky, súd len v stručnosti odkazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010). To znamená, že dovolací dôvod nemôže naplňovať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011). Z doposiaľ uvedeného je zároveň evidentné, že v popise inkriminovaného skutku je obsiahnutý aj hmotný predmet útoku v podobe osoby pochádzajúcej z dobre situovaného finančného prostredia, a to konkrétne dieťaťa - maloletého syna podnikateľky [REDAKOVANÉ]. Výhrada obvineného spočívajúca v nepomenovaní tejto osoby, resp. jej inom bližšom identifikovaní, je s ohľadom na vývojové štádium v danej veci celkom irelevantná. Pri príprave zločinu (vrátane pokusu trestného činu) je totiž podstatná predstava páchatel'a o existencii hmotného predmetu útoku a nie to, či tento hmotný predmet útoku aj skutočne existuje (porovnaj napr. s právnym názorom Vrchného súdu v Prahe z 13. decembra 1993, sp. zn. 3 To 47/93, publikovaným v Sbirke soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 26/1994). Neobstojí ani výhrada v absencii uvedenia času a miesta spáchania skutku. Najvyšší

súd... opätovne pripomína, že v preskúvanom prípade sa vyvodzuje trestnoprávna zodpovednosť za prípravu na zločin, čo sa celkom prirodzene podmieňuje aj na formulácii skutku, v ktorom je toto vývojové štádium trestného činu časovo (od presne nezisteného dňa minimálne od začiatku roku 2013... až do dňa 9. septembra 2014, kedy bol zadržaný políciou v súvislosti s inou trestnou činnosťou) i pozične (v obci Zeleneč ako aj na iných doposiaľ nezistených miestach na Slovensku) riadne vymedzené. Opis skutku teda v tomto prípade spĺňa parametre kladené ustanovením § 163 ods. 3 Tr. por. Nad rámec dovolacieho prieskumu (predovšetkým z titulu prekážky reformatio in peius [zákaz zmeny k horšiemu] vyjadrenej v § 385 ods. 2 Tr. por. ako i viazanosti dôvodmi dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2, § 385 ods. 1 Tr. por.), vo vzťahu ku kvalifikácii skutku č. 5, najvyšší súd poznamenáva, že táto opomína vyjadrenie kvalifikačného znaku spočívajúceho v použití zbrane (kuše a paralyzérovo v zmysle legálnej definície zbrane vyjadrenej v § 122 ods. 3 Tr. zák.) podľa § 186 ods. 2 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Zároveň ale platí, že táto okolnosť nemá zásadný vplyv na zmenu v právnom postavení obvineného v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por.»

13. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne prihliada na to, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy, resp. aj iné orgány verejnej moci ako primárni ochrancovia ústavnosti (obdobne napr. sp. zn. III. ÚS 79/02). Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom (resp. iným orgánom verejnej moci) princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv.

14. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom v dovolaní doručenom okresnému súdu 26. júna 2019 na 42 stranách, ktoré si vyžiadal od všeobecného súdu, konštatuje, že v ústavnej sťažnosti uplatnená argumentácia je len opakovaním jeho predchádzajúcej dovolacej argumentácie, v rámci ktorej podrobne polemizuje so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodneniach rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Na argumentáciu sťažovateľa dovolací súd reagoval interpretáciou a následnou aplikáciou ustanovení príslušnej právnej úpravy bez toho, aby poprel jej znenie, zmysel alebo účel. Prijaté závery najvyššieho súdu neodporujú relevantným zákonným ustanoveniam Trestného poriadku a Trestného zákona, sú logické, založené na racionálnej úvahe, a nie sú v žiadnom prípade arbitrárne.

15. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda také ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

16. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd (a predtým prvostupňový a odvolací súd), nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu

nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

17. S prihliadnutím na uvedené zistenia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde i ako zjavne neopodstatnenú.

18. Obiter dictum

V bode 1 sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený, vo svojej ústavnej sťažnosti v petite presne neoznačil, k porušeniu ktorého konkrétneho práva z katalógu viacerých práv zaručených v čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru malo napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov v jeho trestnej veci dôjsť, a taktiež v úvode a v texte odôvodnenia ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ktorý v petite chýba. Petit ústavnej sťažnosti tak nie je zosúladený s jej odôvodnením. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu